

Dat was Pim Gras, dit is H III NOS Jazz, Mdr. De Geschiedenis van de Jazz, deel 23.

aat 1 James P. Johnson: Carolina Shout (James P. Johnson)
B/laatste - 2:42 - CBS BPG 62090

18 oktober 1921 nam James P. Johnson zijn klassiek geworden "Carolina Shout" voor Okeh in New York op. Hij was toen 30, want als James Price Johnson op 1 februari 1891 in Brunswick, New Jersey, geboren. Hij kreeg pianoles van zijn moeder, kwam naar New York en werkte in 1912 op Coney Island. Met een show was hij in '23 in Engeland geweest voor hij o.a. Bessie Smith en Ethel Waters ging begeleiden. Hij schreef stukken die nu nog steeds gespeeld worden als "Runnin' wild" en "If I could be with you one hour tonight", wereldvermaard werd zijn "Charleston", gekoppeld aan de dans van die naam.

James P. Johnson, niet te verwarren met Pete Johnson uit Kansas City en J.C. Johnson uit Chicago, werkte in, en maakte muziek voor fameuze shows en revu's uit de jaren twintig als "Runnin' wild" en "Keep Shufflin'" -1925 en '28 respectievelijk- en hij had de muzikale leiding van de Bessie Smith film in 1929 "St. Louis blues". Zijn ambitie was het schrijven van grote serieuze werken. Zoals "Yamekraw", piano-rapsodie uitgevoerd in Carnegie Hall, New York, april 1928, en "Symphony Harlem" die hij in 1932 componeerde. Maar James P. zal bekend blijven als de vader van de pianostijl die men 'Harlem stride piano' noemt, waarover straks. Dit is eerst van 28 juni 1923 "Weeping blues".

iem James P. Johnson: Weeping blues (James P. Johnson)
B voorlaatste - 3:08 - idem

James P. Johnson's "Weeping blues", voor Columbia, 28 juni 1923.

"Snowy morning blues" is van '27.

iem James P. Johnson: Snowy morning blues" (James P. Johnson)
A/6 - 2:40 - idem

"Snowy morning blues", 25 februari 1927 voor Columbia in New York. James P. Johnson wordt de vader van de 'Harlem stride piano' genoemd, een stijl die uit ragtime voortkwam maar swingt, en die een opvallende linkerhand heeft: een beetje pompend-springerig - letterlijk betekend 'stride' ook lopen met grote stappen. Dit is James P. met "Riffs".

laat 2 James P. Johnson: Riffs (James P. Johnson)
B/4 - 3:06 - CBS S 67273

"Riffs", Harlem Stride Piano door James P. Johnson; New York, 29 januari 1929 voor Okeh. James P. Johnson was de inspiratiebron voor Fats Waller en William Henry Joseph Bonaparte Bertholoff die speelde onder de artiestennaam Willie 'The Lion' Smith. In 1957 vertelde hij over Fats Waller en James P. Johnson.

plaat 3 Willie 'The Lion' Smith: vertelt
A/1 - 3:40 - Top Rank RX 3015

vollende aflevering

"Ain't misbehavin'" laat ik maar aan Fats Waller zelf over. - U hoorde Willie 'The Lion' Smith praten over Fats, die hij 'Filthy' noemde, James P. Johnson, (die 17 november 1955 in New York overleed), over 'Sugar hill' de rijkste straat in Harlem die eigenlijk Edgecombe Avenue heet, ^{maar} 'sugar' betekende geld. Rentparties hadden in eerste instantie alles met geld te maken. Wanneer aan het eind van de week of maand de huur niet kon worden voldaan organiseerde men voedsel, drank en een pianist, alle burens werden ~~uitgenodigd~~ uitgenodigd voor een Dollar entree of daaromtrent, daarvan werd na aftrek van de kosten de huur betaald. Willie 'The Lion' Smith - hij overleed in 1973 op 75-jarige leeftijd - had het over Fats Waller. Die was als Thomas Wright Waller in de 134ste Straat in Harlem geboren, 21 mei 1904. Zijn vader was predikant bij de Abyssinian Baptist Church, moeder speelde piano en harmonium, zij gaf ~~Tom~~ Tom, zoals hij thuis genoemd werd, zijn eerste ^{muziek} lessen. Dat was in 1910 toen hij 6 was. Moeder Waller was zeer omvangrijk, nog dikker dan Tom die al vroeg de bijnaam Fats kreeg. En Fats had alleen belangstelling voor muziek, niet voor school, niet voor zijn vader's wens ook dominee te worden. Op school ^{was} hij dus 't meest ^{geïnteresseerd in} ~~de~~ de muzieklessen, het schoolorkest werd geleid door Edgar Sampson. En in 1918 stopte Fats ermee: hij probeerde wat te verdienen met pianospelen, met allerlei baantjes, zoals loopjongen bij de delicatessenzaak van de gebroeders George en Connie Immerman aan de 125ste Straat. Omstreeks 1923 kochten die een verlopen nachtclub naast het Lincoln Theater in Harlem en noemden die 'Connie's Inn'. Fats Waller speelde er met regelmaat piano en orgel, hij had toen al zijn eerste plaat gemaakt.

plaat 4 Fats Waller: Muscle shoals blues (Geo W. Thomas)

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
B/voorlaatste - 3:15 - CBS 63366

Fats Waller, 18 jaar oud in oktober, (omstreeks de 16e), van het jaar 1922 met "Muscle shoals blues" voor Okeh. Vier jaar later, op zijn tweede eigen plaat, speelde hij orgel.

plaat 5: Fats Waller: ^{Lenox Av.} ~~XXXXXXXXXXXX~~ blues (Fats Waller)

A/2 - 2:34 - RCA 730.570

= 3 =

(genoemd naar de hoofdstraat
in Harlem, en

Lenox Avenue

Fats Waller's eigen "~~Handful of keys~~ blues", gespeeld op het orgel van de Victor studio in Camden, New Jersey, 17 november 1926. Fats was toen organist in het Lincoln Theater, een jaar later bespeelde hij 't uitgebreide Robert Hope-Jones orgel in het Lafayette Theater, beide eigendom van Frank Schiffman, die in '26 ook het Hurtig & Seamon's Theater had gekocht en omgedoopt tot Apollo Theater. Fats Waller

maakte als pianist platen met Fletcher Henderson, McKinney's Cotton Pickers, Jack Teagarden en Ted Lewis, solistisch was hij 1 februari 1929 in de New Yorkse Victor studio om dit eigen stuk Harlem Stride Piano vast te leggen: "Handful of keys". Dit is het slot van deel

Fats Waller: Handful of keys (Fats Waller)

23. in De Geschiedenis

A/4 - 2:45 - idem

van de Jazz, M&R.

0 0 0 0 0